

kunne komme hinanden nærmere, maa de jo tages, som de ere.

Skulde jeg bemærke noget særligt, skulde det være om Forslaget angaaende Voldgiftsretten. Det forekommer mig, at det er en overordentlig Mangel ved dette Lovforslag, at de paagældende Organisationer ikke have noget retsligt Ansvar for, hvad deres Medlemmer, være sig egentlige Foreninger eller enkelte Medlemmer, forbyrde. Det burde være saaledes, at Organisationerne hæfte med, hvad de eje og have, for, hvad deres Medlemmer forse sig. Det vil jeg haabe, at man en anden Gang vil kunne naa til. Mangelen af en saadan Bestemmelse vil komme til at gaa ud over Arbejdsgiverne, der i Regelen ville have meget lidt at holde sig til, selv om der skulde blive tilkendt dem Erstatning; Erstatningen vil i de fleste Tilfælde blive ganske illusorisk, selv om der er forvoldt dem overordentlig megen Skade.

Hvad angaar Forslaget om Forligsmanden vil jeg haabe, at det maa lykkes den højtærede Indenrigsminister ved Valget af Forligsmanden at finde den rette Mand, men det vil sikkert blive noget af det vanskeligste at finde en saadan Mand. Have vi overhovedet en Personlighed, som egner sig dertil? Det maa nemlig erindres, at han skal have mange og sjældne Egenskaber. Han skal have Energi paa samme Tid, som han ikke maa have for megen Energi, for det er klart, at blander han sig i Utide i Uenigheder, hvor han hellere skulde lade være, kan det afstedkomme megen Fortræd. Han skal have uhyre megen Takt og være i Besiddelse af megen Smidighed og Forhandlingsevne, og han skal tillige være i Besiddelse af indgaaende Kendskab til de utrolig mange Forhold, som han kan faa at gøre med. Man maa haabe, at det maa lykkes Indenrigsministeren at finde en saadan Mand.

Som sagt, mine Meningsfæller og jeg slutte os til den Opfattelse, at vi bør tage Lovforslagene, som de ere, men skulde der til anden Behandling fremkomme Ændringsforslag, som vinde Tilslutning, ville ogsaa vi kunne gaa med dertil, naar man ikke derved forhindrer Lovenes Gennemførelse.

C. C. Andersen: Den højtærede Minister fortjener stor Tak, fordi han har fremsat disse to Lovforslag, vi behandle her i Dag, og det forekommer mig ogsaa, at den velvillige og hurtige Behandling, Folketinget har givet disse to Lovforslag, og den Enstemmighed, hvormed det har sluttet sig til dem, fortjener Paaskønnelse. Disse to

Lovforslag ere efter min Opfattelse i nøje Overensstemmelse med hele den Udvikling, der paa dette Omraade er foregaaet i vort Land i de sidste 10—12 Aar, og de Fremskridt, disse Lovforslag indeholde, afvige ikke saa forfærdelig meget fra det, som allerede eksisterer. Lovforslaget om den faste Voldgiftsret gaar jo ud paa at skabe en Voldgiftsret, som skal træde i Stedet for den permanente Voldgiftsret, som har arbejdet her i Landet i en halv Snes Aar, men træde i Stedet for den paa et meget større Virksomhedsomraade end det, der er tilstaaet den permanente Voldgiftsret. Dennes Virksomhedsomraade er begrænset til Afgørelse af Stridsspørgsmaal, som opstaa paa Grund af Brud eller Misligholdelse af Overenskomsten af 5. September 1899, medens Retten ikke har nogen Adkomst til at afgøre Stridsspørgsmaal, som opstaa paa Grund af faglige Overenskomster. Her udvides Omraadet for den faste Voldgiftsret. Den faar Ret til ogsaa at behandle Sager, som angaa Brud paa de faglige Overenskomster. Jeg anser denne Udvidelse af Rettens Kompetence for i høj Grad ønskelig; jeg tror, at vi derved opnaa et ret betydeligt Gode, idet al Strid om Forstaaelsen af Overenskomster vil saa for Fremtiden blive afgjort ved Retskendelse i Stedet for, som det nu har været Tilfældet og ofte foregaar, at disse Stridsspørgsmaal blive afgjorte ved en Styrkeprøve mellem de stridende Parter. Jeg tror absolut, at man vil foretrække den første Afgørelse for den sidste, og at man kommer til et bedre og mere tilfredsstillende Resultat for begge Parter derigennem.

I øvrigt skal jeg ikke komme langt ind paa dette Spørgsmaal. Den Tilslutning, som Lovforslagene have faaet ogsaa her, synes jo at vidne om, at det vil lykkes at gennemføre denne Sag her i indeværende Samling. — Der er en Bestemmelse i Lovforslaget om den faste Voldgiftsret, som jeg ønsker at udtale min Tilfredshed med, det er Bestemmelsen i § 5, Nr. 6. Den gaar ud paa — saaledes forstaaer jeg den —, at den faste Voldgiftsrets Kendelser ere endelige; de kunne ikke appelleres til de almindelige Domstole. Jeg anser denne Bestemmelse for at være af meget stor Betydning, og jeg tror, at man ved denne Bestemmelses Gennemførelse vil spare begge Parter for megen Fortræd og mange Bryderier og Ærgrelser i Fremtiden. De øvrige Bestemmelser skal jeg ikke komme nærmere ind paa; de ere jo godkendte af de to Hovedparter, som denne